

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

3. října 2013 *

„Kasační opravný prostředek — Nařízení (ES) č. 1007/2009 — Obchodování s produkty z tuleňů — Omezení dovozu a uvádění těchto produktů na trh — Žaloba na neplatnost — Přípustnost — Právo fyzických nebo právnických osob podat žalobu — Článek 263 čtvrtý pododstavec SFEU — Pojem ‚právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]‘ — Legislativní akty — Základní právo na účinnou právní ochranu“

Ve věci C-583/11 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 21. listopadu 2011,

Inuit Tapiriit Kanatami, se sídlem v Ottawě (Kanada),

Nattivak Hunters and Trappers Association, se sídlem v Qikiqtarjuaqu (Kanada),

Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, se sídlem v Pangnirtungu (Kanada),

Jaypootie Moesiesie, s bydlištěm v Qikiqtarjuaqu,

Allen Kooneeliusie, s bydlištěm v Qikiqtarjuaqu,

Toomasie Newkingnak, s bydlištěm v Qikiqtarjuaqu,

David Kuptana, s bydlištěm v Ulukhaktoku (Kanada),

Karliin Aariak, s bydlištěm v Iqaluitu (Kanada),

Canadian Seal Marketing Group, se sídlem v Quebecu (Kanada),

Ta Ma Su Seal Products Inc., se sídlem v Cap-aux-Meules (Kanada),

Fur Institute of Canada, se sídlem v Ottawě,

NuTan Furs Inc., se sídlem v Catalině (Kanada),

GC Rieber Skinn AS, se sídlem v Bergenu (Norsko),

Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), se sídlem v Nuuku, Grónsko (Dánsko),

Johannes Egede, s bydlištěm v Nuuku,

* Jednací jazyk: angličtina.

Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), se sídlem v Nuuku,

zastoupení J. Bouckaertem, H. Viaenem a D. Gillet, advokáty,

účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelé),

příčemž dalšími účastníky řízení jsou:

Evropský parlament, zastoupený I. Anagnostopoulou, D. Gauci a L. Visaggiem, jako zmocněnci,

Rada Evropské unie, zastoupená M. Moorem a K. Michoel, jako zmocněnci,

žalovaní v prvním stupni,

Evropská komise, zastoupená P. Oliverem, E. Whitem a K. Mifsud-Bonnicim, jako zmocněnci,

Nizozemské království,

vedlejší účastníci řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, místopředseda vykonávající funkci předsedy, A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, T. von Danwitz (zpravodaj), A. Rosas a M. Berger, předsedové senátů, U. Løhmus, E. Levits, A. Ó Caoimh, A. Arabadžev, J.-J. Kasel, M. Safjan, D. Šváby, A. Prechal a C. Vajda, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 20. listopadu 2012,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 17. ledna 2013,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, J. Moesesie, A. Kooneeliusie, T. Newkingnak, D. Kuptana, K. Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), J. Egede a Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) domáhají zrušení usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 6. září 2011 (T-18/10, Sb. rozh. s. II-5599, dále jen „napadené usnesení“), kterým Tribunál odmítl jako nepřípustnou žalobu podanou navrhovateli a E. A. Agathosem, jež zněla na zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1007/2009 ze dne 16. září 2009 o obchodování s produkty z tuleňů (Úř. věst. L 286, s. 36, dále jen „sporné nařízení“).

Právní rámec

Sporné nařízení

- 2 Předmětem sporného nařízení je podle jeho článku 1 stanovit „harmonizovaná pravidla pro uvádění produktů z tuleňů na trh“.
- 3 Článek 2 bod 4 sporného nařízení stanoví, že „Inuity“ se rozumí „původní příslušníci inuitské domoviny, tj. těch arktických a subarktických oblastí, kde v současnosti nebo tradičně mají Inuité domorodá práva a zájmy, které Inuité uznávají za příslušníky svého lidu a k nimž patří Inupiaté, aljašští Jupikové, Inuité, kanadští Inuvialuité, grónští Kalaallité a ruští Jupikové“.
- 4 Co se týče podmínek pro uvedení produktů z tuleňů na trh, článek 3 tohoto nařízení uvádí:

„1. Uvádění produktů z tuleňů na trh je povoleno pouze tehdy, jestliže produkty z tuleňů jsou získávány při tradičních lovech tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí. Tyto podmínky se u dováženého zboží uplatňují v okamžiku nebo v místě dovozu.

2. Odchylně od odstavce 1:

- a) je dovoz produktů z tuleňů rovněž povolen, pokud je pouze příležitostný a představuje výhradně zboží určené pro osobní použití cestujících nebo jejich rodin. Povaha a množství tohoto zboží nesmějí být takové, aby naznačovaly dovoz pro komerční účely;
- b) je rovněž povoleno uvádět na trh produkty z tuleňů, které pocházejí z vedlejších produktů lovu regulovaného vnitrostátním právem a prováděného výhradně za účelem udržitelného řízení mořských zdrojů. Toto uvedení na trh je možné pouze na neziskovém základě. Povaha a množství těchto produktů nesmějí být takové, aby naznačovaly uvedení na trh pro komerční účely.

Uplatňování tohoto odstavce nesmí ohrozit dosažení cíle tohoto nařízení.

3. Komise řídicím postupem podle čl. 5 odst. 2 vydá technické pokyny, které stanoví orientační seznam kódů kombinované nomenklatury, do kterých mohou spadat produkty z tuleňů, na které se vztahuje tento článek.

4. Aniž je dotčen odstavec 3, přijímají se opatření k provedení tohoto článku, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky tohoto nařízení jeho doplněním, regulativním postupem s kontrolou podle čl. 5 odst. 3.“

Nařízení (EU) č. 737/2010

- 5 Na základě čl. 3 odst. 4 sporného nařízení přijala Komise nařízení (EU) č. 737/2010 ze dne 10. srpna 2010, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1007/2009 (Úř. věst. L 216, s. 1).
- 6 Toto nařízení podle svého článku 1 „stanoví podrobná pravidla pro uvádění produktů z tuleňů na trh podle článku 3 nařízení (ES) č. 1007/2009“.

Řízení před Tribunálem a napadené usnesení

- 7 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 11. ledna 2010 podali navrhovatelé a E. A. Agathos žalobu znějící na zrušení sporného nařízení.
- 8 Evropský parlament a Rada Evropské unie vznesly námitky nepřípustnosti podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu. Nizozemskému království a Komisi bylo v řízení před Tribunálem povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Parlamentu a Rady.
- 9 Tribunál těmto námitkám vyhověl a rozhodl, že navrhovatelé a E. A. Agathos nesplňují podmínky přípustnosti ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.
- 10 Tribunál měl nejprve za to, že ačkoli bylo sporné nařízení přijato na základě Smlouvy o ES, podmínky přípustnosti žaloby, která byla podána po vstupu Smlouvy o FEU v platnost, musí být zkoumány na základě článku 263 SFEU.
- 11 Tribunál dále zkoumal přípustnost žaloby, která k němu byla podána. V tomto rámci zaprvé posuzoval pojem „právní akt s obecnou působností [nařizovací akt]“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. V této souvislosti provedl doslovný, historický a teleologický výklad tohoto ustanovení a v bodech 41 až 51 napadeného usnesení konstatoval následující:

„41 Zaprvé a pro připomenutí čl. 230 čtvrtý pododstavec ES fyzické nebo právnické osobě umožňoval podat žalobu proti rozhodnutím jakožto aktům s individuální působností, jakož i proti takovým aktům s obecnou působností, jako je nařízení, které se této osoby bezprostředně dotýká a jímž je tato osoba zasažena z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ni zvláštní, či faktické situace, která ji vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím ji individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, Recueil, s. 197, 223, a ze dne 25. července 2002, Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, C-50/00 P, Recueil, s. I-6677, bod 36).

42 Článek 263 čtvrtý pododstavec SFEU, i když od použití výrazu „rozhodnutí“ upouští, přejímá obě tyto možnosti a přidává k nim třetí. Umožňuje podání žaloby proti individuálním aktům, proti aktům s obecnou působností, které se fyzické nebo právnické osoby dotýkají bezprostředně a osobně, jakož i proti nařizovacím aktům, které se jí dotýkají bezprostředně a nevyžadují přijetí prováděcích opatření. Z obecného významu výrazu „nařizovací“ vyplývá, že akty, na které se vztahuje tato třetí možnost, mají rovněž obecnou působnost.

43 V tomto kontextu je třeba konstatovat, že se tato možnost nevztahuje na všechny akty s obecnou působností, nýbrž na jejich užší kategorii, totiž na nařizovací akty.

44 Článek 263 první pododstavec SFEU totiž stanoví několik kategorií aktů Unie, které mohou být předmětem přezkumu legality; jsou jimi legislativní akty a dále ostatní závazné akty, které mají právní účinky vůči třetím osobám s tím, že tyto akty mohou být individuální nebo s obecnou působností.

45 Z toho je třeba dovodit, že čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU ve spojení s prvním pododstavcem tohoto článku stanoví, že fyzická nebo právnická osoba může podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny, i proti aktům s obecnou působností, legislativním nebo nařizovacím, které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, a dále proti některým aktům s obecnou působností, totiž nařizovacím aktům, které se jí bezprostředně dotýkají a které nevyžadují přijetí prováděcích opatření.

46 Navíc takový výklad výrazu „nařizovací“ a rovnocenného výrazu v různých jazykových zněních Smlouvy o FEU jako protikladu k pojmu „legislativní“ rovněž vyplývá z několika dalších ustanovení Smlouvy o FEU, která se týkají sbližování „právních [legislativních, nařizovacích] a správních předpisů členských států“, zejména z článku 114 SFEU.

47 V tomto ohledu je třeba odmítnout argument [navrhovatelů a E. A. Agathose], podle kterého by v důsledku rozlišování mezi legislativními a nařizovacími akty, tak jak jej navrhuje Parlament a Rada a jak bylo přijato v bodech 42 až 45 výše, byl k výrazu „akty“ odkazujícím na první dvě možnosti uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU doplněn přívlastek „legislativní“. Jak totiž vyplývá z závěru učiněného v bodě 45 výše, výraz „akty“ odkazující na tyto první dvě možnosti se kromě aktů, které jsou určeny fyzické nebo právnické osobě, týká všech aktů, ať již legislativních nebo nařizovacích, které se takové osoby dotýkají bezprostředně a osobně. Posledně uvedená možnost se vztahuje zejména na legislativní a právní [nařizovací] akty, které vyžadují přijetí prováděcích opatření.

48 Mimoto je třeba uvést, že v rozporu s tvrzením [navrhovatelů a E. A. Agathose] ze znění poslední části čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU vyplývá, že cílem členských států nebylo omezení působnosti tohoto ustanovení pouze na akty v přenesené pravomoci ve smyslu článku 290 SFEU, nýbrž obecně na nařizovací akty.

49 Zadruté, výklad čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU přijatý v bodech 42 až 45 výše je potvrzen genezí procesu, který vedl k přijetí tohoto ustanovení, jež bylo původně navrženo jako čl. III-365 [odst. 4] návrhu Smlouvy o Ústavě pro Evropu. Zejména z průvodního přípisu prezidia Konventu (sekretariát Evropského konventu, CONV 734/03) ze dne 12. května 2003 totiž vyplývá, že navzdory dotčenému návrhu na změnu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, v němž se hovoří o „aktech s obecnou působností“, prezidium přijalo jinou možnost, která hovoří o „podzákonných právních aktech“. Jak vyplývá z výše uvedeného průvodního přípisu, tato formulace umožňuje „rozlišovat mezi legislativními akty a nařizovacími akty při zachování restriktivního přístupu, pokud jde o žaloby jednotlivců proti legislativním aktům (v jejichž případě se i nadále uplatní podmínka, že se jich musí »bezprostředně a osobně dotýkat«)“.

50 Zatřetí, vzhledem k rozhodnutí převzít tuto formulaci do čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU je třeba mít za to, že účelem tohoto ustanovení je umožnit fyzické nebo právnické osobě podání žaloby proti aktům s obecnou působností, které nejsou akty legislativními, jež se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření, a bránit tak případům, kdy by taková osoba musela porušit zákon, aby získala přístup k soudu (viz výše uvedený průvodní přípis prezidia Konventu). Jak vyplývá z analýzy uvedené v předcházejících bodech, formulace čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU neumožňuje podání žaloby proti všem aktům, které splňují kritéria bezprostředního dotčení a neexistence nutnosti přijmout prováděcí opatření, ani proti všem aktům s obecnou působností, které těmito kritériím odpovídají, nýbrž pouze proti specifické kategorii posledně uvedených aktů, totiž proti nařizovacím aktům. V důsledku toho zůstávají podmínky přípustnosti v případě žaloby na neplatnost podané proti legislativnímu aktu restriktivnější než v případě žaloby podané proti nařizovacímu aktu.

51 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentací [navrhovatelů a E. A. Agathose], která se týká práva na účinnou soudní ochranu, zejména s ohledem na článek 47 Listiny základních práv Evropské unie (Úř. věst. 2007, C 303, s. 1, [dále jen „Listina“]). Podle ustálené judikatury totiž soud Unie nemůže bez překročení svých pravomocí vyložit podmínky, za nichž může jednotlivec podat žalobu proti nařízení, způsobem, který by vedl k odchýlení od těchto podmínek výslovně stanovených Smlouvou, a to ani ve světle zásady účinné právní ochrany (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 1. dubna 2004, Komise v. Jégo-Quéré, C-263/02 P, Recueil, s. I-3425, bod 36, a usnesení Tribunálu ze dne 9. ledna 2007, Lootus Teine Osaühing v. Rada, T-127/05, bod 50).“

- 12 Na základě těchto úvah dospěl Tribunál v bodě 56 napadeného usnesení k závěru, že „pojem „nařizovací akt“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU musí být chápán tak, že zahrnuje všechny akty s obecnou působností s výjimkou legislativních aktů“. Proto může být legislativní akt předmětem žaloby na neplatnost podané fyzickou nebo právnickou osobou výlučně tehdy, když se této osoby dotýká bezprostředně a osobně.

- 13 Zadruhé se Tribunál v bodech 57 až 67 zabýval otázkou, zda sporné nařízení musí být kvalifikováno jako legislativní, nebo jako nařizovací akt. V bodě 61 napadeného usnesení v tomto ohledu rozhodl, že postup definovaný v článku 294 SFEU a označovaný jako „řádný legislativní postup“ v podstatě přejímá postup definovaný v článku 251 ES. Tribunál na základě toho dospěl v uvedeném bodě k závěru, že sporné nařízení, které bylo přijato postupem stanoveným v posledně uvedeném článku, musí být v rámci kategorií právních aktů stanovených Smlouvou o FEU kvalifikováno jako legislativní akt. V bodě 65 napadeného usnesení Tribunál konstatoval, že v dané věci je relevantním kritériem pro kvalifikaci aktu jako legislativního nebo nařizovacího aktu postup, který vedl k jeho přijetí.
- 14 Tribunál s ohledem na výklad pojmu „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, který je uveden v bodech 41 až 56 napadeného usnesení, a s ohledem na závěr, že sporné nařízení není nařizovacím aktem ve smyslu tohoto článku, dospěl k závěru, že žaloba nemůže být prohlášena za přípustnou na základě třetí části čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Za těchto podmínek není podle Tribunálu důvodné zjišťovat, zda toto nařízení vyžaduje přijetí prováděcích opatření.
- 15 Tribunál se zatřetí v bodech 68 až 87 napadeného usnesení zabýval otázkou, zda jsou navrhovatelé a E. A. Agathos sporným nařízením bezprostředně dotčeni.
- 16 Tribunál v bodě 71 napadeného usnesení v tomto ohledu připomněl, že aby byl jednotlivec bezprostředně dotčen aktem, je třeba, aby měl napadený unijní akt bezprostřední účinky na právní postavení tohoto jednotlivce a aby adresátům tohoto aktu pověřeným jeho provedením neponechával žádnou volnost uvážení, a naopak aby toto provedení bylo čistě automatické povahy a vyplývalo výlučně z unijní právní úpravy, a to bez nutnosti použití dalších zprostředkujících předpisů.
- 17 Pokud jde o sporné nařízení, Tribunál měl s odkazem na své usnesení ze dne 11. července 2005, Bonino a další v. Parlament a Rada (T-40/04, Sb. rozh. s. II-2685, bod 56), v bodě 75 napadeného usnesení za to, že s ohledem na obsah čl. 3 odst. 1 sporného nařízení má toto nařízení bezprostřední účinky pouze na právní postavení těch žalobců, kteří jsou činní v oblasti uvádění produktů z tuleňů na unijní trh. Toto nařízení nikterak nezakazuje lov tuleňů, ke kterému navíc dochází mimo unijní trh, ani používání nebo spotřebu produktů z těchto tuleňů, které nejsou předmětem obchodu. I když nelze vyloučit, že obecný zákaz uvádění na trh stanovený sporným nařízením může mít dopady na činnost osob, které působí v segmentu předcházejícím tomuto uvádění na trh nebo navazujícím na toto uvádění na trh, takové dopady nelze považovat za dopady vyplývající bezprostředně z tohoto nařízení. Případné hospodářské důsledky tohoto zákazu se kromě toho týkají pouze faktické situace žalobců, a nikoliv jejich právního postavení.
- 18 Tribunál v bodě 76 napadeného usnesení připomněl znění čl. 3 odst. 4 a čl. 5 odst. 3 sporného nařízení, jakož i bod 17 jeho odůvodnění, a poté v bodě 77 napadeného usnesení konstatoval, že i přes zákaz uvádět na trh produkty z tuleňů, u kterých je prokázáno, že nepochází z tradičních lovů tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí, nejsou podmínky pro uvádění produktů na trh definovány.
- 19 V tomto ohledu měl Tribunál v bodech 78 až 80 napadeného usnesení za to, že sporné nařízení zejména nestanoví, co je třeba rozumět „jinými původními společenstvími“, a neposkytuje žádné vysvětlení týkající se tradičních lovů, které přispívají k jejich živobytí, ani způsobu, jakým má být prokázán inuitský původ či příslušnost k jiným původním společenstvím. Proto v případě produktů, na které se může vztahovat režim výjimky, nemohou vnitrostátní orgány použít sporné nařízení bez prováděcích opatření stanovených prováděcím nařízením, jež definuje podmínky, za kterých je povoleno uvádět tyto produkty na trh. Situace navrhovatelů a E. A. Agathose proto může být v rozsahu, v němž se na ni vztahuje dotčená výjimka, posouzena pouze na základě opatření provádějících sporné nařízení. Za těchto podmínek se sporné nařízení dotýká pouze právního postavení žalobců, kteří jsou činní v oblasti uvádění produktů z tuleňů na unijní trh a na které se vztahuje obecný zákaz uvádět tyto produkty na trh.

- 20 Tak tomu však není v případě žalobců, jejichž činnost nespočívá v uvádění těchto produktů na trh, nebo žalobců, na které se vztahuje výjimka stanovená sporným nařízením, jelikož uvádění produktů z tuleňů, které jsou získávány při tradičních lovech tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí, na unijní trh je i nadále v zásadě povoleno. Konkrétně za subjekty činné v oblasti uvádění produktů z tuleňů na trh nelze považovat lovce tuleňů a jejich kožešin inuitského původu, ani organizace, které zastupují zájmy žalobců.
- 21 Tribunál tak měl v bodech 81 až 87 napadeného usnesení za to, že sporné nařízení se bezprostředně dotýká pouze čtyř žalobců, a sice těch, kteří jsou činní v oblasti zpracování nebo prodeje produktů z tuleňů pocházejících od inuitských a neinuitských lovců tuleňů a jejich kožešin. Pokud jde o K. Aariak, Tribunál v bodě 82 napadeného usnesení konstatoval, že nemůže být považována za bezprostředně dotčenou sporným nařízením. I když je činná v oblasti zpracování produktů z tuleňů, konkrétně ve výrobě a prodeji konfekčních oděvů z tuleňích kůží, z žaloby i z vyjádření navrhovatelů a E. A. Agathose k námitkám nepřipustnosti vyplývá, že i ona patří k inuitskému společenství a netvrdí, že by byla činná v oblasti uvádění jiných produktů na trh než těch, na které se vztahuje dotčená výjimka.
- 22 Vzhledem k tomu, že ke splnění podmínek přípustnosti žaloby stanovených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU musí být postavení jednotlivce dotčeno bezprostředně i osobně, Tribunál v bodech 88 až 93 napadeného usnesení zkoumal, zda čtyři žalobce, které považoval za bezprostředně dotčené sporným nařízením, lze rovněž považovat za osobně dotčené tímto nařízením. Tribunál v tomto ohledu s odkazem na bod 41 daného usnesení rozhodl, že sporné nařízení se použije na objektivně určené situace a zakládá právní účinky vůči kategoriím osob, které jsou vymezeny obecně a abstraktně. Obecný zákaz uvádění produktů z tuleňů – s výjimkou těch, které jsou získávány při tradičních lovech tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí – na trh je formulován obecně a může se použít bez rozdílu na každý hospodářský subjekt, který spadá do působnosti tohoto nařízení.
- 23 I když jsou čtyři dotčení navrhovatelé činní v oblasti uvádění produktů z tuleňů pocházejících od inuitských a neinuitských lovců tuleňů a jejich kožešin na trh, jsou jako takoví dotčení sporným nařízením stejně jako každý jiný hospodářský subjekt, který na trh uvádí produkty z tuleňů. I za předpokladu, že by se na tyto žalobce vztahovala vedle obecného zákazu výjimka týkající se produktů inuitského původu, nepostačovalo by to k tomu, aby byli individualizováni způsobem obdobným tomu, jakým je individualizován adresát rozhodnutí.
- 24 Za těchto podmínek prohlásil Tribunál žalobu na neplatnost za nepřipustnou.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 25 Navrhovatelé navrhují, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadené usnesení;
 - prohlásil žalobu na neplatnost za přípustnou, má-li za to, že jsou k dispozici veškeré informace požadované pro rozhodnutí o přípustnosti žaloby na neplatnost sporného nařízení;
 - podpůrně zrušil napadené usnesení a vrátil věc Tribunálu;
 - rozhodl, že Parlament a Rada nahradí náklady řízení vynaložené navrhovateli,
 - rozhodl, že Komise a Nizozemské království ponesou vlastní náklady řízení.

26 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl kasační opravný prostředek,
- uložil navrhovatelům společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení.

27 Parlament navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl kasační opravný prostředek,
- uložil navrhovatelům náhradu nákladů řízení.

28 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil navrhovatelům náhradu nákladů řízení.

29 Nizozemské království nepředložilo vyjádření vedlejšího účastníka ke kasačnímu opravnému prostředku.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

30 Na podporu kasačního opravného prostředku uplatňují navrhovatelé čtyři důvody kasačního opravného prostředku. První důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení při výkladu a použití čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Tento důvod má dvě části. Ve druhém důvodu kasačního opravného prostředku se navrhovatelé dovolávají toho, že Tribunál porušil povinnost uvést odůvodnění. Třetí důvod kasačního opravného prostředku vychází z toho, že Tribunál porušil článek 47 Listiny a články 6 a 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě (dále jen „EÚLP“). Konečně ve čtvrtém důvodu kasačního opravného prostředku mají navrhovatelé za to, že Tribunál zkreslil důkazy.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

31 V první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku mají navrhovatelé za to, že se Tribunál při výkladu pojmu „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“, jenž je uveden v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, a zejména vyloučením takových legislativních aktů, jako je sporné nařízení, z působnosti tohoto pojmu dopustil nesprávného právního posouzení.

32 Skutečnost, že Tribunál rozlišuje mezi legislativními akty a nařizovacími akty, není podle navrhovatelů podpořena výrazy použitými ve Smlouvě o FEU, zejména pak v člancích 288 SFEU, 289 SFEU a 290 SFEU. Tato ustanovení rozlišují mezi legislativními a nelegislativními akty. Dále na rozdíl od toho, jak Tribunál rozhodl, pojem „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ zahrnuje nejen některé, ale všechny akty s obecnou působností, takže doslovný výklad, který Tribunál provedl v bodech 41 až 48 napadeného usnesení, je nesprávný.

- 33 Rozlišení učiněné Tribunálem vede podle navrhovatelů k tomu, že za nařizovací akty lze považovat pouze doporučení a stanoviska přijatá Parlamentem nebo Radou, jelikož legislativní akty zahrnují nařízení, směrnice a rozhodnutí přijaté Parlamentem a Radou, zatímco akty v přenesené pravomoci zahrnují akty přijaté Komisí. Doporučení a stanoviska naproti tomu nepatří mezi akty uvedené v čl. 263 prvním pododstavci SFEU, jež mohou být předmětem žaloby na neplatnost.
- 34 Pokud by autoři Lisabonské smlouvy měli v úmyslu použít výraz „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU k označení aktů, které jsou opakem legislativních aktů, byl by použit spíše pojem „akt v přenesené pravomoci“ ve smyslu článku 290 SFEU. Okolnost, že autoři Smlouvy použili výraz „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“, souvisí podle navrhovatelů s tím, že měli na mysli jiné akty než legislativní nebo nelegislativní akty. Na prováděcí akty podle článku 291 SFEU se kromě toho rozlišení učiněné Tribunálem nevztahuje.
- 35 Výklad výrazu „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ jako protikladu k „legislativním aktům“, jež provedl Tribunál, v důsledku toho zbavuje smyslu procesní prostředek proti nařizovacím aktům, který je možno podat za podmínek uvedených v čl. 263 čtvrtém pododstavci třetí části SFEU, která byla vložena Lisabonskou smlouvou, jelikož cílem této změny bylo rozšířit podmínky přípustnosti žalob ve vztahu k fyzickým a právnickým osobám. V důsledku takového výkladu je podle navrhovatelů vyloučena jakákoli žaloba jednotlivce založená na čl. 263 čtvrtém pododstavci třetí části SFEU.
- 36 Historický výklad výrazu „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“, který provedl Tribunál, je rovněž nesprávný. Ačkoli Lisabonská smlouva zmiňuje v čl. 263 čtvrtém pododstavci nařizovací akty (v anglickém znění „regulatory acts“) a v čl. III-365 odst. 4 návrhu Smlouvy o Ústavě pro Evropu podzákonné právní akty (v anglickém znění rovněž „regulatory acts“), nepoužívá klasifikaci právních aktů stanovenou v tomto návrhu Smlouvy, který uvádí mimo jiné pojem „evropské nařízení“ jakožto nelegislativní akt. V rámci Smlouvy o FEU mohou být nařízení legislativními i nelegislativními akty.
- 37 Skutečnost, že znění čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU nebylo změněno, podle navrhovatelů prokazuje, že pojem „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ ve smyslu tohoto ustanovení byl rozšířen v tom smyslu, že zahrnuje všechna nařízení bez ohledu na to, zda mají legislativní povahu či nikoli. Tento teleologický výklad kromě toho odpovídá původní snaze autorů návrhu Smlouvy o Ústavě pro Evropu i autorů Lisabonské smlouvy vyplnit mezery, jež byly jasně identifikovány v rozsudku ze dne 25. července 2002, *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada* (C-50/00 P, Recueil, s. I-6677), a ve výše uvedeném rozsudku *Komise v. Jégo-Quéré*.
- 38 Parlament, Rada a Komise souhlasí s tím, jak Tribunál vyložil výraz „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“.
- 39 Parlament uvádí, že i když je pravda, že hierarchie norem stanovená v článku I-33 návrhu Smlouvy o Ústavě pro Evropu, jež rozlišuje mezi legislativními akty a podzákonnými právními akty, nebyla použita ve Smlouvě o FEU, čl. 289 odst. 3 SFEU jasně definuje legislativní akty jako akty přijaté řádným nebo zvláštním legislativním postupem. Článek 263 SFEU kromě toho v prvním a čtvrtém pododstavci rozlišuje mezi „legislativními akty“ a „právními akty s obecnou působností [nařizovacími akty]“. Navrhovatelé jsou toho názoru, že aby byl plně zachován užitečný účinek článku 263 SFEU, musí být oba tyto pojmy uvedeny do souladu.
- 40 Týž orgán uvádí, že kritika závěru Tribunálu, že ne všechny akty s obecnou působností lze považovat za nařizovací akty, není navrhovateli formulována konkrétně, ale přebírá argumenty, které již byly uplatněny v prvním stupni. Odpovídající argumenty navrhovatelů jsou tak každopádně nepřipustné.
- 41 Co se týče argumentu navrhovatelů, že výklad pojmu „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“, který provedl Tribunál, zbavuje tento pojem obsahu, Parlament, Rada a Komise tvrdí, že tento pojem zahrnuje různé kategorie právních aktů, mezi něž patří mimo jiné akty v přenesené pravomoci

a prováděcí akty s obecnou působností přijaté na základě článků 290 SFEU nebo 291 SFEU, přičemž prováděcí akty s obecnou působností představují převážnou většinu unijních právních aktů. Z toho plyne, že argument navrhovatelů, že autoři Smlouvy o FEU by použili výraz „v přenesené pravomoci“, kdyby chtěli odkázat na akty s obecnou působností, které nejsou legislativními akty, je chybný. Komise dodává, že pod pojem „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ kromě toho spadají nelegislativní akty s obecnou působností přijaté na zvláštních právních základech, jako jsou čl. 43 odst. 3 SFEU, článek 109 SFEU nebo čl. 215 odst. 1 SFEU, a akty s obecnou působností přijaté různými dalšími „institucemi a jinými subjekty“ uvedenými v prvním pododstavci článku 263 SFEU.

- 42 Co se týče historie vzniku čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, Parlament je toho názoru, že navrhovatelé nijak konkrétně nekritizují napadené usnesení, takže se domáhají, aby Soudní dvůr opětovně přezkoumal argumenty uplatněné v prvním stupni, což je však v rámci kasačního opravného prostředku nepřipustné. Argumenty uplatněné v rámci kasačního opravného prostředku jsou podle Parlamentu v každém případě neopodstatněné. Parlament a Komise v tomto ohledu uvádějí, že je zjevné, že v Konventu o budoucnosti Evropy byl výraz „podzákonné právní akty“ zvolen s úmyslem vyloučit legislativní akty a že autoři Lisabonské smlouvy chtěli totéž rozlišení mezi legislativními akty a nařizovacími akty zachovat pro účely soudních žalob.
- 43 Pokud jde o teleologický přístup Tribunálu, Komise uvádí, že účel vložení třetí části čtvrtého pododstavce článku 263 SFEU, kterým je rozšířit působnost pravidel v oblasti aktivní legitimace, ještě neznamená, že se pojem „nařizovací akty“ musí vztahovat na legislativní akty.
- 44 Výklad pojmu „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU Tribunálem není podle Parlamentu v rozporu s cílem sledovaným tímto ustanovením, kterým je umožnit, aby byly přímé žaloby proti nelegislativním aktům s obecnou působností podávány za méně přísných podmínek než žaloby podávané na základě čl. 230 čtvrtého pododstavce ES. Článek 263 SFEU tím, že fyzickým nebo právnickým osobám umožňuje podávat přímé žaloby proti nařizovacím aktům, které se jich bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření, podle Parlamentu a Rady plně napravuje situaci, na kterou bylo poukázáno ve výše uvedených rozsudcích Unión de Pequeños Agricultores v. Rada a Komise v. Jégo-Quéré. Lze uvést, že ve výše uvedeném rozsudku Komise v. Jégo-Quéré bylo sporným aktem prováděcí nařízení Komise, které mělo být podle analýzy Tribunálu zjevně kvalifikováno jako „právní akt s obecnou působností [nařizovací akt]“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Rada kromě toho uvádí, že v souladu s judikaturou Tribunálu a Soudního dvora přísluší členským státům zajistit provedení uceleného systému procesních prostředků zavedeného Smlouvami.

– Závěry Soudního dvora

- 45 V první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé Tribunálu v podstatě vytýkají, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že pojem „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ uvedený v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU nezahrnuje takové legislativní akty ve smyslu čl. 289 odst. 3 SFEU, jako je sporné nařízení.
- 46 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury z čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 168 odst. 1 písm. d) jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení je navrhováno, jakož i právní argumenty, kterými je tento návrh konkrétně podpořen. Kasační opravný prostředek, který se omezuje na opakování nebo doslovné převzetí žalobních důvodů a argumentů, které již byly uplatněny před Tribunálem, včetně těch, které se zakládaly na skutečnostech tímto soudem výslovně odmítnutých, nesplňuje požadavky na odůvodnění vyplývající z těchto ustanovení (viz zejména rozsudky ze dne 6. března 2003, Interporc v. Komise, C-41/00 P, Recueil, s. I-2125, body 15 a 16, a ze dne 14. října 2010, Deutsche Telekom v. Komise, C-280/08 P, Sb. rozh. s. I-9555, bod 24 a citovaná judikatura).

- 47 Pokud však navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití unijního práva ze strany Tribunálu, lze v průběhu řízení o kasačním opravném prostředku o právních otázkách zkoumaných v prvním stupni znovu diskutovat. Kdyby totiž navrhovatel nemohl takto svůj kasační opravný prostředek opřít o důvody a argumenty již použité před Tribunálem, ztrácelo by řízení o kasačním opravném prostředku částečně smysl (rozsudek ze dne 12. září 2006, Reynolds Tobacco a další v. Komise, C-131/03 P, Sb. rozh. s. I-7795, bod 51 a citovaná judikatura).
- 48 V projednávané věci je třeba konstatovat, že navrhovatelé v první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku neusilují o pouhý opětovný přezkum žaloby předložené Tribunálu. Navrhovatelé totiž v této první části jasně uvádějí části napadeného usnesení, o nichž mají za to, že jsou stíženy nesprávným právním posouzením, a právní argumenty uplatněné na podporu jejich návrhu, k nimž patří zejména argumenty týkající se různých metod výkladu použitých Tribunálem. Argumenty, které již byly uplatněny v prvním stupni, tak na rozdíl od tvrzení Parlamentu nejsou pouze zopakovány, ale ve skutečnosti směřují proti podstatné části odůvodnění napadeného usnesení, a v důsledku toho umožňují Soudnímu dvoru provést přezkum.
- 49 Z toho plyne, že první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je přípustná.
- 50 Co se týče opodstatněnosti této části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, je nutno uvést, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je při výkladu ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu nejen jeho znění a cíle, které sleduje, ale i jeho kontext a veškerá ustanovení unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 1982, Cilfit a další, 283/81, Recueil, s. 3415, bod 20). Historie vzniku ustanovení unijního práva může rovněž poskytnout informace relevantní pro jeho výklad (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. listopadu 2012, Pringle, C-370/12, bod 135).
- 51 Na základě těchto metod výkladu je tak třeba zkoumat, zda se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 56 napadeného usnesení dospěl k závěru, že pojem „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU zahrnuje akty s obecnou působností s výjimkou legislativních aktů.
- 52 Článek 263 první pododstavec SFEU uvádí unijní akty, proti kterým může být podána žaloba na neplatnost k unijnímu soudu, a sice legislativní akty a dále, jak Tribunál správně konstatoval v bodě 44 napadeného usnesení, ostatní závazné akty, které mají právní účinky vůči třetím osobám, přičemž tyto akty mohou být individuální nebo s obecnou působností. Podle čl. 263 druhého pododstavce SFEU mohou být tyto akty předmětem žaloby pro nedostatek příslušnosti, pro porušení podstatných formálních náležitostí, pro porušení Smluv nebo jakéhokoli právního předpisu týkajícího se jejich provádění, anebo pro zneužití pravomoci.
- 53 Článek 263 SFEU dále jasně rozlišuje mezi právem na podání žaloby, které mají unijní orgány a členské státy, a právem na podání žaloby, které mají fyzické a právnické osoby. Článek 263 druhý pododstavec SFEU tak unijním orgánům, které jsou v tomto pododstavci vyjmenovány, a členským státem přiznává právo zpochybnit podáním žaloby na neplatnost legalitu všech aktů, které jsou v prvním pododstavci uvedeny, aniž je výkon tohoto práva podmíněn odůvodněním právního zájmu na podání žaloby (viz rozsudek ze dne 5. září 2012, Parlament v. Rada, C-355/10, bod 37 a citovaná judikatura). Podle třetího pododstavce tohoto článku mohou kromě toho orgány a výbor, které jsou v tomto pododstavci vyjmenovány, podat k Soudnímu dvoru žalobu na neplatnost proti těmto aktům pod podmínkou, že tato žaloba směřuje k ochraně jejich práv.
- 54 Pokud jde naproti tomu o právo fyzických a právnických osob podat žalobu, čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU stanoví, že „[k]aždá fyzická nebo právnická osoba může za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti právním aktům s obecnou působností [nařizovacím aktům], které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření“.

- 55 Je třeba konstatovat, že první dvě části čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU odpovídají částem, které byly před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost obsaženy ve Smlouvě o ES, a sice v čl. 230 čtvrtém pododstavci (v souvislosti s posledně uvedeným ustanovením viz výše uvedený rozsudek Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, body 34 až 37).
- 56 Uvedené části tím, že odkazují obecně na „akty“, zahrnují všechny unijní akty, které mají závazné právní účinky (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, Recueil, s. 2639, bod 9; ze dne 17. července 2008, Athinaiki Techniki v. Komise, C-521/06 P, Sb. rozh. s. I-5829, bod 29; ze dne 18. listopadu 2010, NDSHT v. Komise, C-322/09 P, Sb. rozh. s. I-11911, bod 45, a ze dne 13. října 2011, Deutsche Post v. Komise, C-463/10 P a C-475/10 P, Sb. rozh. s. I-9639, body 36 až 38). Uvedený pojem se tak vztahuje na akty s obecnou působností, které mají legislativní či jinou povahu, a na individuální akty. Ve druhé části čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU je upřesněno, že pokud napadený akt není určen fyzické nebo právnické osobě podávající žalobu na neplatnost, je přípustnost žaloby podmíněna tím, že se tento akt žalobce bezprostředně a osobně dotýká.
- 57 Dále je třeba uvést, že Lisabonskou smlouvou byla do čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU doplněna třetí část, která zmírnila podmínky přípustnosti žalob na neplatnost podaných fyzickými a právnickými osobami. Tato část, aniž váže přípustnost žalob na neplatnost podaných fyzickými a právnickými osobami na podmínku osobního dotčení, totiž umožňuje tento procesní prostředek v případě „právních aktů s obecnou působností [nařizovacích aktů]“, které nevyžadují přijetí prováděcích opatření a dotýkají se žalobce bezprostředně.
- 58 Co se týče pojmu „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“, z čl. 263 čtvrtého pododstavce třetí části SFEU vyplývá, že dosah toho pojmu je omezenější než dosah pojmu „akty“ použitého v čl. 263 čtvrtém pododstavci první a druhé části SFEU ke kvalifikaci dalších druhů opatření, jejichž zrušení se fyzické a právnické osoby mohou domáhat. Tento první pojem nemůže – jak správně rozhodl Tribunál v bodě 43 napadeného usnesení – zahrnovat všechny akty s obecnou působností, nýbrž se vztahuje na omezenější kategorii aktů této povahy. V případě opačného výkladu by rozlišování mezi výrazy „akty“ a „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“, které je uvedeno ve druhé a třetí části čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, bylo zbaveno smyslu.
- 59 Kromě toho je třeba uvést, že čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU doslovně převzal obsah čl. III-365 odst. 4 návrhu Smlouvy o Ústavě pro Evropu. Z přípravných prací k posledně uvedenému ustanovení vyplývá, že změna čl. 230 čtvrtého pododstavce ES sice měla rozšířit podmínky přípustnosti žalob na neplatnost ve vztahu k fyzickým a právnickým osobám, avšak podmínky přípustnosti stanovené v čl. 230 čtvrtém pododstavci ES, jež se týkají legislativních aktů, změněny být neměly. Použití výrazu „podzákonné právní akty“ v návrhu na změnu tohoto ustanovení umožňovalo označit kategorii aktů, které mohou být napříště předmětem žaloby na neplatnost za méně přísných podmínek než dříve, při zachování „restriktivního přístupu, pokud jde o žaloby jednotlivců proti legislativním aktům (v jejichž případě se i nadále uplatní podmínka, že se jich musí ‚bezprostředně a osobně dotýkat‘)“ (viz zejména Sekretariát Evropského konventu, závěrečná zpráva pracovní skupiny zabývající se fungováním Soudního dvora ze dne 25. března 2003, CONV 636/03, bod 22, a průvodní přípis prezidia Konventu ze dne 12. května 2003, CONV 734/03, s. 20).
- 60 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že cílem změny práva fyzických a právnických osob na podání žaloby, stanoveného v čl. 230 čtvrtém pododstavci ES, bylo umožnit těmto osobám podat za méně přísných podmínek žalobu na neplatnost proti aktům s obecnou působností s výjimkou legislativních aktů.
- 61 Tribunál tedy správně dospěl k závěru, že pojem „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ uvedený v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU nezahrnuje legislativní akty.
- 62 První část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být tedy zamítnuta jako neopodstatněná.

Ke druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

- 63 Ve druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když zkoumal, zda se jich sporné nařízení bezprostředně a osobně dotýká.
- 64 Co se týče podmínky bezprostředního dotčení aktem, jehož zrušení je navrhováno, jsou navrhovatelé toho názoru, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že se sporné nařízení bezprostředně dotýká pouze čtyř žalobců, kteří jsou činní v oblasti uvádění produktů z tuleňů na trh Evropské unie. Tribunál byl v bodě 82 napadeného usnesení, jenž se týká postavení K. Aariak, toho názoru, že sporné nařízení se bezprostředně dotýká pouze žalobců, kteří jsou činní v oblasti uvádění jiných produktů z tuleňů na trh, než jsou produkty z tuleňů, na které se údajně vztahuje výjimka ve prospěch Inuitů. Pro účely určení, zda K. Aariak mohla být tímto nařízením bezprostředně dotčena, je však irelevantní, zda se na produkty, které K. Aariak uvádí na trh, vztahuje výjimka, či nikoliv. Tribunál tak k podmínce bezprostředního dotčení doplnil dodatečný prvek.
- 65 Co se týče podmínky osobního dotčení aktem, jehož zrušení je navrhováno, mají navrhovatelé za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když tuto podmínku vyložil restriktivně. Výše uvedené rozsudky Unión de Pequeños Agricultores v. Rada a Komise v. Jégo-Quéré vedly členské státy ke změně čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, aby byly rozšířeny podmínky přípustnosti ve vztahu k fyzickým a právnickým osobám. Vzhledem k tomuto vývoji musí Soudní dvůr podle navrhovatelů přehodnotit restriktivní výklad podmínky osobního dotčení obsažený ve výše uvedeném rozsudku Plaumann v. Komise. Pokud by Soudní dvůr uplatnil kritérium „podstatného škodlivého účinku“ vyvolaného sporným nařízením na zájmy navrhovatelů, jak navrhoval generální advokát Jacobs v bodě 60 svého stanoviska ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, dospěl by k závěru, že navrhovatelé v projednávané věci jsou tímto nařízením osobně dotčeni.
- 66 Parlament, Rada a Komise mají za to, že Lisabonská smlouva nezměnila obsah podmínek bezprostředního a osobního dotčení aktem, jehož zrušení je navrhováno. Ve Smlouvě a v přípravných pracích není v tomto smyslu žádný údaj, na základě kterého by bylo nutné změnit judikaturu existující k této otázce. Tribunál se tak nedopustil nesprávného právního posouzení, když tyto podmínky vyložil stejně jako před vstupem této smlouvy v platnost.
- 67 Rada je dále toho názoru, že tvrzení navrhovatelů ohledně toho, co je třeba chápat osobním dotčením, mají v praxi za následek, že na každou osobu bezprostředně dotčenou aktem, jehož zrušení navrhuje, musí být nahlíženo tak, že je tímto aktem dotčena i osobně. Rozlišování mezi nařizovacími akty a legislativními akty by tak v podstatě ztratilo na významu.

– Závěry Soudního dvora

- 68 Ve druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé Tribunálu v podstatě vytýkají, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že nesplňují podmínky stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci druhé části SFEU k podání žaloby na neplatnost, jelikož se jich sporné nařízení bezprostředně a osobně nedotýká.
- 69 Co se týče podmínky osobního dotčení aktem, jehož zrušení je navrhováno, je třeba poznamenat, že i když navrhovatelé netvrdí, že Tribunál nesprávně použil posuzovací kritéria vyplývající z ustálené judikatury Soudního dvora od vydání výše uvedeného rozsudku Plaumann v. Komise, jež se týká této podmínky přípustnosti, výslovně se domáhají, aby Soudní dvůr přehodnotil tato kritéria pro posouzení a nahradil je kritériem „podstatného škodlivého účinku“.

- 70 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že druhá část čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU odpovídá, jak bylo konstatováno v bodě 55 tohoto rozsudku, části čl. 230 čtvrtého pododstavce ES. Znění tohoto ustanovení přitom nebylo změněno. Kromě toho neexistuje žádná skutečnost umožňující mít za to, že autoři Lisabonské smlouvy měli v úmyslu změnit dosah podmínek přípustnosti, které již byly stanoveny v čl. 230 čtvrtém pododstavci ES. Z přípravných prací týkajících se čl. III-365 odst. 4 návrhu Smlouvy o Ústavě pro Evropu kromě toho vyplývá, že dosah těchto podmínek neměl být změněn (viz zejména Sekretariát Evropského konventu, závěrečná zpráva pracovní skupiny zabývající se fungováním Soudního dvora ze dne 25. března 2003, CONV 636/03, bod 23).
- 71 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že obsah podmínky osobního dotčení aktem, jehož zrušení je navrhováno, jak jej vykládá Soudní dvůr ve své ustálené judikatuře od vydání výše uvedeného rozsudku Plaumann v. Komise, nebyl Lisabonskou smlouvou změněn. Je tedy nutno konstatovat, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když uplatnil posuzovací kritéria stanovená v této judikatuře.
- 72 Podle uvedené judikatury splňují fyzické nebo právnické osoby podmínku osobního dotčení pouze tehdy, zasahuje-li je napadený akt z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně specifické, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí (viz výše uvedený rozsudek Plaumann v. Komise; rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, C-298/00 P, Recueil, s. I-4087, bod 36, a rozsudek ze dne 9. června 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ v. Komise, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, Sb. rozh. s. I-4727, bod 52).
- 73 V projednávané věci je sice pravda, že Tribunál v bodech 88 až 93 napadeného usnesení pouze zkoumal, zda jsou čtyři žalobci sporným nařízením osobně dotčeni ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, přičemž ostatní žalobci v každém případě nebyli uvedeným nařízením bezprostředně dotčeni ve smyslu téhož ustanovení. Je však třeba konstatovat, že žádný žalobce není sporným nařízením individualizován obdobně jako adresát ve smyslu ustálené judikatury od vydání výše uvedeného rozsudku Plaumann v. Komise. Zákaz uvádění produktů z tuleňů na trh, který je uveden ve sporném nařízení, je totiž formulován obecně a uplatňuje se bez rozdílu na všechny hospodářské subjekty, které spadají do jeho rozsahu působnosti.
- 74 Za těchto podmínek není třeba zkoumat, zda se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že pouze žalobci, kteří jsou činní v oblasti zpracování nebo prodeje produktů z tuleňů pocházejících od inuitských a neinuitských lovců tuleňů a jejich kožešin, jsou sporným nařízením bezprostředně dotčeni, jelikož případné nesprávné právní posouzení v tomto ohledu by nemělo dopad na řešení sporu a neovlivnilo by výrok napadeného usnesení.
- 75 Ze samotného znění čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU a z ustálené judikatury totiž vyplývá, že fyzická nebo právnická osoba je oprávněna domáhat se zrušení aktu, který jí není určen a není ani nařizovacím aktem, pouze pokud je tato osoba tímto aktem dotčena nejen bezprostředně, ale i osobně (v souvislosti s článkem 230 ES viz rozsudek ze dne 30. března 2004, Rothley a další v. Parlament, C-167/02 P, Recueil, s. I-3149, bod 25 a citovaná judikatura).
- 76 Vzhledem k tomu, že podmínky bezprostředního a osobního dotčení aktem, jehož zrušení je navrhováno, jsou kumulativní, má skutečnost, že žalobce jednu z těchto podmínek nesplňuje, za následek, že žalobu na neplatnost, která byla proti tomuto aktu podána, je třeba považovat za nepřípustnou.
- 77 S ohledem na výše uvedené je třeba druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněnou, a v důsledku toho první důvod kasačního opravného prostředku zamítnout v plném rozsahu.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

- 78 Ve druhém důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když konkrétně a jasně neodpověděl na argumenty uvedené v bodech 53 až 57 jejich vyjádření k námitkám nepřipustnosti, že pouze široký výklad čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU je v souladu s článkem 47 Listiny a s články 6 a 13 EÚLP.
- 79 Zjištění uvedené v bodě 51 napadeného usnesení, že podmínky pro podání žaloby proti nařízení „jsou výslovně stanoveny“ v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, je kromě toho podle navrhovatelů v rozporu s nutností doslovného, historického a teleologického výkladu tohoto ustanovení. Jelikož Tribunál vyložil čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU takto zevrubně, nemohl zamítnout argumenty žalobců s prostým konstatováním, že podmínky práva na podání žaloby jsou „výslovně stanoveny“.
- 80 Odpověď Tribunálu na argumenty žalobců byla podle Parlamentu, Rady a Komise dostatečná. Tribunál se nemusel vyjadřovat jednotlivě k článkům 6 a 13 EÚLP, jelikož tyto články a článek 47 Listiny mají totožný smysl a dosah. Parlament dodává, že Tribunál nebyl povinen odpovědět detailně na tvrzení žalobců, jelikož v předchozích bodech napadeného usnesení již z jiných důvodů zamítl výklad čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU uplatněný žalobci. Rada kromě toho uvádí, že i když Tribunál detailně nezkoumal článek 47 Listiny, byla povinnost uvést odůvodnění splněna uvedením odkazu na samotnou judikaturu Soudního dvora, z níž jasně vyplývá, že unijní soud nemůže opomenout podmínky uvedené v článku 263 SFEU.

Závěry Soudního dvora

- 81 Je nesporné, že Tribunál v bodě 51 napadeného usnesení odpověděl na argumenty žalobců, které se týkají základního práva na účinnou právní ochranu a jsou uvedeny v bodech 53 až 57 vyjádření, která předložili k námitce nepřipustnosti vznesené Parlamentem a Radou. Tribunál na základě judikatury Soudního dvora rozhodl, že unijní soud nemůže bez překročení svých pravomocí vyložit podmínky, za nichž může jednotlivec podat žalobu proti nařízení, způsobem, který by vedl k odchýlení od podmínek výslovně stanovených Smlouvou, a to ani ve světle zásady účinné právní ochrany.
- 82 V souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora nebyl Tribunál povinen poskytnout vysvětlení, ve kterém by se vyčerpávajícím způsobem zabýval každou z úvah uvedených účastníky sporu. Podle této judikatury může být odůvodnění Tribunálu implicitní za podmínky, že umožní zúčastněným osobám seznámit se s důvody, proč byla dotčená opatření přijata, a příslušnému soudu disponovat poznatky dostatečnými k tomu, aby mohl vykonat přezkum (viz rozsudek ze dne 16. července 2009, *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise*, C-385/07 P, Sb. rozh. s. I-6155, bod 114 a citovaná judikatura).
- 83 Okolnost, že Tribunál v bodě 51 napadeného usnesení výslovně nezmiňuje články 6 a 13 EÚLP uplatněné žalobci a výslovně se nezabývá všemi detaily jejich argumentace, nelze za těchto podmínek považovat za porušení povinnosti uvést odůvodnění.
- 84 To platí i pro skutečnost, že Tribunál dospěl v tomtéž bodě k závěru, že se nemůže odchýlit od podmínek pro podání žaloby proti nařízení, které „jsou výslovně stanoveny“ v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, přestože provedl doslovný, historický a teleologický výklad tohoto ustanovení. Tribunál totiž o dosahu pojmu „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU rozhodoval na základě klasického výkladu podle metod výkladu uznaných unijním právem. Takový postup nemá vliv na skutečnost, že uvedený pojem představuje podmínku

přípustnosti výslovně stanovenou v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, kterou musí splňovat žaloby na neplatnost podané fyzickými a právníckými osobami, a nemůže vést k rozporuplnosti odůvodnění Tribunálu.

- 85 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je neopodstatněný.

Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

- 86 Ve třetím důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé uvádějí, že Tribunál vyložil čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU v rozporu s článkem 47 Listiny a s články 6 a 13 EÚLP. Tribunál v rozsudku ze dne 3. května 2002, Jégo-Quéré v. Komise (T-177/01, Recueil, s. II-2365), konstatoval, že nelze mít za to, že restriktivní výklad podmínek přípustnosti přímých žalob unijním soudem zaručuje fyzickým a právníckým osobám právo na účinný procesní prostředek, který jim umožní zpochybnit legalitu aktů s obecnou působností, jež bezprostředně zasahují do jejich právního postavení.
- 87 Výklad čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU v napadeném usnesení představuje ve srovnání se situací, která existovala před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost, dokonce krok zpět. Před vstupem této smlouvy v platnost uplatňovaly unijní soudy k určení aktivní legitimace fyzických a právníckých osob k podání žaloby na neplatnost materiální kritérium, zatímco nyní je uplatňováno čistě formální kritérium.
- 88 Parlament, Rada a Komise mají za to, že navrhovatelé požívají účinné právní ochrany, jelikož mají právo podat žalobu proti nařízení č. 737/2010, které je prováděcím aktem sporného nařízení a které napadly ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 25. dubna 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise (T-526/10), což jim umožnilo uplatnit stejné věcné argumenty jako ty, které předložili Tribunálu v projednávané věci. Rada a Komise kromě toho s odkazem na vysvětlení k článku 47 Listiny uvádějí, že cílem tohoto článku není změnit systém soudního přezkumu stanovený Smlouvami, a zejména pravidla přípustnosti přímých žalob.

Závěry Soudního dvora

- 89 Ve třetím důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelé v podstatě uvádějí, že Tribunál vyložil čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU v rozporu s článkem 47 Listiny, jelikož fyzickým a právníckým osobám umožňuje podat žalobu na neplatnost proti unijním legislativním aktům pouze za předpokladu, že se jich tyto akty bezprostředně a osobně dotýkají ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.
- 90 Úvodem je třeba připomenout, že soudní přezkum dodržování unijního právního řádu je zajištěn, jak vyplývá z čl. 19 odst. 1 SEU, Soudním dvorem a soudy členských států (v tomto smyslu viz posudek 1/09 ze dne 8. března 2011, Sb. rozh. s. I-1137, bod 66).
- 91 Unie je mimoto unií práva, v níž její orgány podléhají přezkumu souladu svých aktů zejména se Smlouvami, obecnými právními zásadami a základními právy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. června 2010, E a F, C-550/09, Sb. rozh. s. I-6213, bod 44).
- 92 Za tímto účelem Smlouva o FEU zavedla články 263 a 277 a dále článkem 267 úplný systém procesních prostředků a řízení určený k zajištění přezkumu legality unijních aktů unijním soudem (viz rozsudek ze dne 23. dubna 1986, Les Verts v. Parlament, 294/83, Recueil, s. 1339, bod 23; výše uvedené rozsudky Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, bod 40, a Reynolds Tobacco a další v. Komise, bod 80, a rozsudek ze dne 12. července 2012, Association Kokopelli, C-59/11, bod 34).

- 93 Fyzické nebo právnické osoby, které z důvodu podmínek přípustnosti uvedených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU nemohou přímo napadnout unijní akty s obecnou působností, jsou tak chráněny proti uplatnění takových aktů vůči nim. Přísluší-li provádění uvedených aktů unijním orgánům, tyto osoby mohou k unijnímu soudu podat přímou žalobu proti prováděcím aktům za podmínek uvedených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU a na podporu této žaloby se na základě článku 277 SFEU dovolávat protiprávnosti dotčeného obecného aktu. Pokud toto provádění přísluší členským státům, mohou tyto osoby uplatňovat neplatnost dotčeného unijního aktu u vnitrostátních soudů a přimět tyto soudy, aby na základě článku 267 SFEU předložily v tomto ohledu Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek *Les Verts v. Parlament*, bod 23).
- 94 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že jednotlivci mají v rámci vnitrostátního řízení právo napadnout soudní cestou legalitu všech rozhodnutí nebo jiných vnitrostátních aktů týkajících se použití unijního aktu s obecnou působností vůči nim a dovolávat se při tom neplatnosti tohoto aktu (v tomto smyslu viz výše uvedené rozsudky *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, bod 42, a *E a F*, bod 45).
- 95 Z toho plyne, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se posouzení platnosti je stejně jako žaloba na neplatnost způsobem přezkumu legality unijních aktů (viz rozsudky ze dne 21. února 1991, *Zuckerfabrik Süderdithmarschen a Zuckerfabrik Soest*, C-143/88 a C-92/89, *Recueil*, s. I-415, bod 18, a ze dne 6. prosince 2005, *ABNA a další*, C-453/03, C-11/04, C-12/04 a C-194/04, *Sb. rozh.* s. I-10423, bod 103).
- 96 V tomto ohledu je třeba připomenout, že má-li vnitrostátní soud za to, že jeden nebo více důvodů neplatnosti unijního aktu uvedených účastníky řízení nebo popřípadě uplatněných bez návrhu jsou opodstatněné, musí přerušit řízení a předložit Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce směřující k posouzení platnosti, neboť pouze Soudní dvůr má pravomoc určit, že unijní akt je neplatný (rozsudek ze dne 10. ledna 2006, *IATA a ELFAA*, C-344/04, *Sb. rozh.* s. I-403, body 27, 30 a citovaná judikatura).
- 97 S ohledem na ochranu, kterou přiznává článek 47 Listiny, je třeba uvést, že cílem tohoto článku není změnit systém soudního přezkumu stanovený Smlouvami, a zejména pravidla přípustnosti přímých žalob k soudu Evropské unie, jak vyplývá i z vysvětlení k tomuto článku 47, které je podle čl. 6 odst. 1 třetího pododstavce SEU a čl. 52 odst. 7 Listiny třeba zohlednit pro účely jejího výkladu (viz rozsudky ze dne 22. ledna 2013, *Sky Österreich*, C-283/11, bod 42, a ze dne 18. července 2013, *Alemo-Herron a další*, C-426/11, bod 32).
- 98 Podmínky přípustnosti stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU tak musí být vykládány ve světle základního práva na účinnou právní ochranu, aniž by to však vedlo k vyloučení podmínek výslovně stanovených v uvedené smlouvě (v tomto smyslu viz výše uvedené rozsudky *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, bod 44, a *Komise v. Jégo-Quéré*, bod 36).
- 99 Co se týče úlohy vnitrostátních soudů, která byla zmíněna v bodě 90 tohoto rozsudku, je třeba připomenout, že vnitrostátní soudy ve spolupráci se Soudním dvorem plní funkci, která jim byla společně svěřena, s cílem zajišťovat dodržování práva při výkladu a provádění Smluv (výše uvedený posudek 1/09, bod 69).
- 100 Členským státům tedy přísluší stanovit systém procesních prostředků a řízení umožňující zajistit dodržování základního práva na účinnou právní ochranu (výše uvedené rozsudky *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, bod 41, a *Komise v. Jégo-Quéré*, bod 31).
- 101 Tato povinnost členských států byla znovu potvrzena v čl. 19 odst. 1 druhém pododstavci SEU, který uvádí, že členské státy „stanoví prostředky nezbytné k zajištění účinné právní ochrany v oblastech pokrytých právem Unie“.

- 102 Při neexistenci unijní právní úpravy v dané oblasti přísluší v tomto ohledu vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu, aby v souladu s požadavky vyplývajícími z bodů 100 a 101 tohoto rozsudku a se zásadami efektivity a rovnocennosti určil příslušné soudy a upravil procesní podmínky žalob určených k zajištění ochrany práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 15. dubna 2008, *Impact*, C-268/06, Sb. rozh. s. I-2483, bod 44 a citovaná judikatura; ze dne 26. ledna 2010, *Transportes Urbanos y Servicios Generales*, C-118/08, Sb. rozh. s. I-635, bod 31, a ze dne 18. března 2010, *Alassini a další*, C-317/08 až C-320/08, Sb. rozh. s. I-2213, body 47 a 61).
- 103 Co se týče procesních prostředků, které mají upravit členské státy, je třeba uvést, že ačkoliv Smlouva o FEU zavedla některé přímé žaloby, které mohou být případně podány fyzickými a právními osobami před unijním soudem, Smlouva o FEU ani článek 19 SEU nezamýšlely vytvořit před vnitrostátními soudy za účelem zachování unijního práva jiné právní prostředky než ty, které zavádí vnitrostátní právo (rozsudek ze dne 13. března 2007, *Unibet*, C-432/05, Sb. rozh. s. I-2271, bod 40).
- 104 Jinak by tomu bylo pouze tehdy, kdyby ze struktury dotčeného vnitrostátního právního řádu vyplývalo, že neexistuje žádný procesní prostředek umožňující, ani incidenčně, zajistit dodržování práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, nebo kdyby jednotlivci museli za účelem přístupu k soudu porušit právo (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek *Unibet*, body 41 a 64 a citovaná judikatura).
- 105 Co se týče argumentu navrhovatelů, že výklad pojmu „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ stanoveného v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, který provedl Tribunál, vede k nedostatečné právní ochraně a je neslučitelný s článkem 47 Listiny, jelikož má za následek, že všechny legislativní akty jsou prakticky vyňaty ze soudního přezkumu, je třeba konstatovat, že ochrana přiznaná článkem 47 Listiny nevyžaduje, aby jednotlivec mohl bez jakékoli další podmínky podat žalobu na neplatnost proti unijním legislativním aktům přímo k unijnímu soudu.
- 106 Konečně toto základní právo ani čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU nevyžadují, aby jednotlivec mohl podat žaloby proti takovým aktům primárně k vnitrostátním soudům.
- 107 Za těchto podmínek je třeba třetí důvod kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastníků řízení

- 108 Ve čtvrtém důvodu kasačního opravného prostředku se navrhovatelé dovolávají zkreslení důkazů. V tomto ohledu tvrdí, že Tribunál opakovaně zkreslil jejich argumenty týkající se rozsahu, v jakém pojem „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ uvedený v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU zahrnuje legislativní akty. Tribunál zejména zaměnil jejich argumenty s argumenty Parlamentu a Rady. Závěr, k němuž Tribunál dospěl, je tak v několika ohledech stížen zjevně nesprávným posouzením, takže Soudní dvůr by měl podle navrhovatelů zrušit napadené usnesení, a to alespoň část věnovanou výkladu tohoto pojmu „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“, a sám přezkoumat argumenty navrhovatelů v tomto ohledu.
- 109 Parlament má za to, že tento důvod kasačního opravného prostředku je zjevně nepřipustný. Navrhovatelé podle něj ve skutečnosti usilují o opětovný přezkum argumentů uplatněných v prvním stupni. Tento důvod kasačního opravného prostředku je v každém případě neopodstatněný, jelikož Tribunál nevyložil argumenty navrhovatelů nesprávně. Navrhovatelé navíc neprokázali, že údajná pochybení měla vliv na zjištění Tribunálu, že sporné nařízení není „právním aktem s obecnou působností [nařizovacím aktem]“ ve smyslu článku 263 SFEU.

- 110 Rada a Komise mají za to, že vzhledem k tomu, že navrhovatelé neuvádějí, které skutkové okolnosti a důkazy mohl Tribunál zkreslit, musí být tento důvod kasačního opravného prostředku zamítnut.

Závěry Soudního dvora

- 111 Ve čtvrtém důvodu kasačního opravného prostředku se navrhovatelé v podstatě dovolávají zkreslení některých jejich argumentů uplatněných před Tribunálem, a snaží se tím zpochybnit závěr Tribunálu, že pojem „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU nezahrnuje legislativní akty.
- 112 V projednávané věci je však nutno konstatovat, že jak vyplývá z bodu 61 tohoto rozsudku, Tribunál právem rozhodl, že tento pojem „právní akty s obecnou působností [nařizovací akty]“ nezahrnuje legislativní akty. I kdyby Tribunál zkreslil některé argumenty navrhovatelů, takové zkreslení by neovlivnilo výrok napadeného usnesení, a nemůže tedy vést ke zrušení tohoto usnesení.
- 113 Za těchto podmínek je třeba čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku zamítnout.
- 114 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že vzhledem k tomu, že žádnému z důvodů kasačního opravného prostředku uplatňovaných navrhovateli nebylo vyhověno, je třeba kasační opravný prostředek zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 115 Článek 184 odst. 2 jednacího řádu stanoví, že není-li kasační opravný prostředek opodstatněný, rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení.
- 116 Podle čl. 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 téhož jednacího řádu, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Pokud se vedlejší účastník v prvním stupni, který sám nepodal kasační opravný prostředek, účastní řízení před Soudním dvorem, může Soudní dvůr na základě uvedeného čl. 184 odst. 4 rozhodnout, že tento účastník řízení nese vlastní náklady řízení. Podle čl. 140 odst. 1 uvedeného jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije rovněž na základě čl. 184 odst. 1 téhož jednacího řádu, členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení.
- 117 Vzhledem k tomu, že Parlament a Rada požadovaly náhradu nákladů řízení a navrhovatelé neměli ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit, že ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé Parlamentu a Radě v souvislosti s kasačním opravným prostředkem.
- 118 Komise jakožto vedlejší účastnice řízení před Tribunálem ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) **Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesiesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), Johannes Egede a Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé Evropskému parlamentu a Radě Evropské unie.**

3) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.

Podpisy.